

Οι δέκα πληγές-μαγαρισιές

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Θυμάμαι, πριν από μερικά χρόνια, υπηρετούσα σε σχολείο χωριού του νομού Κιλκίς, που βρίσκεται στις υπώρειες του όρους Μπέλες, στα σύνορα με το υπερφίαλο ανθυποκρατίδιο των Σκοπίων. Το σχολείο παλιό, με θέα εξαιρετική στο κατάφυτο βουνό, χρησιμοποιούσαμε ακόμη τις ξυλόσομπες. Κάποια μέρα με επισκέφτηκε ο σχολικός σύμβουλος.

Μικρή παρένθεση. Το ΠΑΣΟΚ το σκοτεινό 81, κατά το συνήθειό του, κατήργησε τους επιθεωρητές και τους μετονόμασε σε σχολικούς συμβούλους. Συνοδεύτηκε η κατάργηση και με αρκετές δόσεις συκοφαντίας και απαξίωσης για το έργο των επιθεωρητών. Και όμως οι άνθρωποι εκείνοι, στην πλειονότητά τους, επιτελούσαν σπουδαίο έργο, τους διέκρινε συνέπεια και επιστημοσύνη. Οι δάσκαλοι είτε από σεβασμό, οι εργατικοί είτε από φόβο, οι ...«αργόσυρτοι» και ράθυμοι, εργάζονταν με ζήλο στην τάξη, γιατί υπήρχε έλεγχος και δοκιμασία του εκπαιδευτικούς τους έργου. Η επί το προοδευτικότερον εξέλιξη του θεσμού οδήγησε στη σημερινή, ουσιαστικά ανύπαρκτη, επίβλεψη της δημόσιας παιδείας.

Εξάλλου ο αείχλωρος λόγος του Πλούταρχου στην «περί παιδων αγωγής» πραγματεία του, ουδέποτε ξεπεράστηκε σε τούτον εδώ τον τόπο: «Ουδέν ούτω πιαίνει τον ίππον ως βασιλέως οφθαλμός», τίποτα δεν παχαίνει το άλογο περισσότερο όσο το μάτι του βασιλιά.

Επανέρχομαι στην προλογική αφήγηση. Μεσ στην τάξη που δίδασκα, ήταν αναρτημένες εικόνες, ζωγραφιές ηρώων της Επανάστασης του '21. Σύμφωνα με το χαζοχαρούμενο πνεύμα της (νέας) εποχής, μου σύστησε ο σύμβουλος να αποκαθελώσω (κυριολεκτικά) τους ήρωες και να καθελώσω (πάλι κυριολεκτικώς) κάδρα με τοπία, γατάκια, σκυλάκια, αυτά, τέλος πάντων, που βρίσκουμε σε παιδικά δωμάτια. Τα βλοσυρά και στιβαρά πρόσωπα των ενδόξων πολεμαρχών δεν δημιουργούν

«κατάλληλη παιδαγωγική ατμόσφαιρα». Αρνήθηκα. Συνεχίζω και σήμερα να αναρτώ στην αίθουσα, που κάθε φορά διδάσκω, εικόνες ηρώων. Και πόσες φορές, όταν οι μαθητές κουράζονται, ξεστρατίζει ο λόγος στα χρόνια τα δοξασμένα... τότε, παιδιά, που ένα δεκαοχτάχρονο ναυτάκι από τα Ψαρά, έκανε τον σταυρό του, κι ανατίναξε αιματοβαμμένες ναυαρχίδες ή ο άλλος, δίπλα του, που έскиζε χάρτινα διπλώματα αρχιστρατηγίας και κέρδιζε, στο πεδίο της μάχης, παράσημα αθανασίας. Και οι μαθητές αντικρίζουν τα πρόσωπα του Κανάρη, του Μπότσαρη, του Διάκου, του Παπαφλέσσα, μπρος στα μάτια τους ξανοίγεται το Εικονοστάσι του Γένους. Ξεκλειδώνει η άγουρη μνήμη και πλαγιάζουν στα φυλλώματά της οι αγιασμένες μορφές των ηρώων. Για πάντα, «κτήμα ες αεί». Γαληνεύουν τα παιδιά, συγκινούνται, καμαρώνουν. Και πώς αλλιώς; Μιλάς για πρόσωπα, όχι για μικρά, ξέψυχα, μίξερα πράγματα, συνταγές μαγειρικής και οδηγίες χρήσης καφετιέρας (βιβλία Γλώσσας Στ' δημοτικού). Υποσιτίζουμε πνευματικά τα παιδιά και μετά απορούμε, γιατί νιώθουν ναυτία και σιχασιά για τον «ωραίο» κόσμο μας.

Βάζω πάνω από τους ήρωες την εικόνα του Χριστού, πάντοτε. Γιατί; Διότι «τον Χριστό φοβόμαστε και αυτείνη η θρησκεία μας λευτέρωσεν και βγήκαμε εις την κοινωνία του κόσμου» μας κανοναρχεί ο Μακρυγιάννης. «Θα βγουν πράγματα από τα σχολεία που ο νους σας δεν φαντάζεται» προφήτεψε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός. Τώρα κατανοούμε πλήρως την προφητεία. Βγήκε, εκδιώχτηκε από το ελληνικό σχολείο ο Χριστός, ολοκληρώνεται η «μετακένωσις» των δυτικών «φώτων». Τα κόκαλα του Κοραή θα αναπαυτούν. Τα πνευματικά του έκγονα και λοιπά απολειψάδια της Νέας Τάξης πανηγυρίζουν. Με τα νέα βιβλία Θρησκευτικών-σάβανα του Γένους-το σάπιο κυβερνολόι έδωσε τις τελικές του εξετάσεις και βαθμολογήθηκε με μηδέν. Πριν όμως οδηγηθεί στην σκουριά και στο νεκροταφείο φρόντισε να μας αφήσει τις δέκα μέχρι τώρα πληγές (καλύτερα μαγαρισιές), οι οποίες προσβάλλουν τα τιμαλφή, τα τσιβαϊρικά μας τα πολυτίμητα: Πίστη, Πατρίδα, Οικογένεια.

Πρώτη: Κατήργησαν την γιορτή των Τριών Ιεραρχών με την παρουσία των σχολείων στους ενοριακούς ναούς.

Δεύτερη: Καταργήθηκε, μέσω του πονηρεύματος της προαιρετικότητας, ο εκκλησιασμός όλου του σχολείου, ως έμπρακτη φανέρωση της παιδαγωγίας «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» του αποστόλου Παύλου.

Τρίτη: Η έπαρση της σημαίας μας, άπαξ του μηνός, με την συνοδεία των παιδικών φωνών που ψάλλουν και απαγγέλλουν τον Εθνικό μας Ύμνο.

Τέταρτη: Καταργήθηκε η αριστεία, δηλαδή η συνέπεια, η επιμέλεια και ο ευεργετικός έπαινος που τροφοδοτεί την καθ' όλα αξιέπαινη προσπάθεια κάποιων παιδιών να υπερέχουν. Απογυμνώνεται το σχολείο από τις δύο ιδρυτικές, θα λέγαμε, προϋποθέσεις του: την τιμωρία και την επιβράβευση. Καταντά η σχολική αίθουσα προέκταση του παιδικού δωματίου. (Με την ατιμωρησία-η καταστροφική αρχή του όλα επιτρέπονται, γιατί είναι παιδιά- επιβραβεύονται οι ασυνεπείς και απείθαρχοι, με την καταδίκη της αριστείας τιμωρούνται οι φιλόπονοι και φιλομαθείς). Και βέβαια η παραπάνω κατάργηση υπονομεύει τον θεσμό των εθνικών παρελάσεων...

Πέμπτη: Υπονομεύτηκε το μάθημα της Γλώσσας-και «όπου Γλώσσα πατρίς», κατά τον Ελύτη-με τα υπάρχοντα βιβλία, «περιοδικά ποικίλης ύλης» αποκόπτει τους νέους από την βρυσομάνα του Γένους, «από την γλώσσα που διαβάζουνε οι αγράμματοι κι αγιάζουνε».

Έκτη: Καθιέρωσαν θεματική εβδομάδα, στην οποία διαφημίζεται και προωθείται στις πολύ ευαίσθητες ηλικίες του Γυμνασίου η ομοφυλοφιλία. Αποφάσεις που μαγαρίζουν την οικογένεια, την πάλοι ποτέ, «Μεγάλη του Γένους Σχολή».

Έβδομη: Ψήφισαν νόμο με τον οποίο επιτρέπεται η αλλαγή φύλου από τα 15 χρόνια-αισχρόν εστί και λέγειν-νόμος που ξεφτιλίζει σύνολη την Παράδοσή μας και μας εκθέτει σε γη και ουρανό.

Όγδοη: Στήνουν στην πάλαι ποτέ Ορθόδοξη Ελλάδα, αποτεφρωτήρια-κρεματορία. Τα σκυλιά θα τα θάβουν και τους ανθρώπους θα τους ψήνουν. Μας τα έλεγε ο Κόντογλου, ο οποίος ζούσε σε μια εποχή που μακαρίζεται σε σύγκριση με την δική μας. «Να δούμε ακόμα που θα φτάξουμε! Δεν αφήσαμε βρωμιά, δεν αφήσαμε σιχαμένη πράξη, που να μην την κάνουμε, δεν αφήσαμε πονηρό διαλογισμό που να μην τον πούμε ή να μην τον γράψουμε με τη μεγαλύτερη αδιαντροπιά. Ξεχαλινωθήκαμε πια ολότελα. Γινήκαμε ένα τρελλό κοπάδι, που μας σαλαγά ο διάβολος με μια βουκέντρα, κι εμείς τρέχουμε λαχανιασμένοι. Μεταμορφώθηκε σε μια μάγισσα Κίρκη, και μας μεταμόρφωσε κι εμάς σε χοίρους, και γρούζουμε ευτυχισμένοι, τσαλαβουτώντας μέσα στις κοπριές και στις σάπιεσακαθαροσίες. Καταντήσαμε ακόμα να τρώμε τις δικές μας τις ακαθαροσίες και τα εμπυασμένα κρέατά μας».

Ένατη: Επίκειται η καθιέρωση της ευθανασίας, σχεδόν από τις 2-3 χώρες της πολύπλαγκτης... Ευρώπης (δεν είναι λάθος το αρχικό γράμμα, το σύμβολο της καταστροφής μας-ο μαμωνάς είναι ο θεός των Ευρωπαίων τάχα εταίρων).

Δέκατη: Το μάθημα των Θρησκευτικών μετατράπηκε σε θρησκευολογική προπαγάνδα. Σκοπός τους να ξεμυρώσουν και να ξεβαπτίσουν τα παιδιά μας, ώστε να καταντήσουν εύκολη λεία κάθε νοητού ή φανερού θηρίου.

Πώς συνέβησαν αυτά; Μα με την συνενοχή μας που λέγεται αδιαφορία και παραίτηση.

01.11.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/